

A fórmula do xuramento do cofrade irmandiño non pode ser máis axeitada nen máis propia do caso: "Xuro pola miña honra e comprométo-me por toda a miña vida a amar, falar, fabular, querer, honrar, respetar, difundir, defender e, sobretodo, beber e beber os bons e xenerosos viños galegos". Nesta cofradía os poetas non pagarían cuota algunha, pagaríanselles a eles en loureiro pra que poideran abrir taberna con ramo na porta como fan os betanceiros

PROXEITO DUNHA "GRANDE IRMANDADE DOS VIÑOS GALEGOS"

ANDA no maxio do noso querido e emprendedor amigo Xosé Posada o artellar como é debido a "Irmandade dos Viños Galegos". Nós preferiríamos que se chamara "Grande Irmandade dos Viños Galegos" que case é o mesmo máis que non é exactamente o mesmo. Posada ten redactados unha estatutos e un regulamento pra rexer tan necesaria cofradía. Nada mellor que o viño pra establecer unha auténtica irmandade entre os humanos. Estes irmandiños "erguen as súas espadas, tazas, plumas e lanças en defensa do noso viño". E tamén as terras e as cunças. O seu lema sería: "Deus et fraterque vinum Galeciae" e a súa maldición: "Honi soit qui mali boni". A fórmula do xuramento do cofrade irmandiño non pode ser máis axeitada nen máis propia do caso: "Xuro pola miña honra e comprométo-me por toda a miña vida a amar, falar, fabular, querer, honrar, respetar, difundir, defender e, sobretodo, beber e beber os bons e xenerosos viños galegos". Nesta cofradía os poetas non pagarían cuota algunha, pagaríanselles a eles en loureiro pra que poideran abrir taberna con ramo na porta como fan os

betanceiros. Coílla Xosé Posada, con toda a razón do mundo, que "os viños galegos veñen sendo agredidos polos fraudes, ignorados polos imberbes escuros e aproveitados polos mercantichilles. Uns homes de ben, levados por unha gran ira, posuídos por unha boa causa e aguillosos por unha santa sede, deciden constituírse en aguerridos defensores deles". As razóns da creación da "Grande Irmandade dos Viños Galegos" non poder ser máis claras e evidentes nen máis necesarias. Xa o coengo compostelano, Pedro Antonio Sánchez, un ilustrado do século XVIII, denunciou aos arrieiros que transportaban o viño desde o Ribeiro de Avia ao porto de A Coruña pra embarcalo camiño de Inglaterra. Os tales arrieiros facían as do demo cos nobres caldes ribeiranos. Os ingleses, que non son parvos, remataron por importar os viños do Duro portugués e deixaron de beber os do Miño e os de Avia. Supoñede as quimicas e trapalladas que dependerían os manipuladores do viño desde o século XVIII. Compre restituir coa arxencia o uso dos viños galegos, louvados por cristos franceses e ingleses do

medievo e polos grandes inxenios do Siglo de Oro español, tan maltratados de Galiza e dos galegos. Por outra banda hai que ter en conta que as novas xeracións xa non beben viño, tan domesticadas están por modas estranxeiras que policionan a todo o país. Os máis noves —dítoles perdón, señor — indíren — pois o que fan non é beber nen farrapos de galta — cervexa, coca-cola ou tónicas. Da coca-cola xa deixou dito Celso Emilio Ferreiro que era pis americano. A cervexa entra a boca, o estímaco, os "celebros

da cabeza" — como dicen os nosos paisanos — e a alma. Arrepiante.

Xosé Posada, pró que temos reclamado o nomeamento oficial de Viseiro Malor de Antego Reino de Galiza, petición na que voltamos a insistir, propón como sede —no variado sentido do termo— a cidade de Auri, actualmente coñecida como Ourense. Non está nada mal. Pro nós humildemente cedamos que o lugar indicado pra tal capitalidade é Ribadavia, cabeza do Ribeiro, limpa e purificada de feretrerías como nos ensena o mestre

Otero Pedralo no Desengano do Priolo. Ribadavia é a capital vinícola do noso reino, vella corte de Don García, o único rei que tivemos os galegos, fermosísima vila que apenas ten bruides, arroláde documente polas endas quedas e cristianas do Avia e polo cento gregoriano de Pal Miño... De non ser Ribadavia propoñeríamos a Santiago de Compostela, unha das tres grandes parroquias da Cristiandade, lindando coa Illa, tendo a mau dereita, según se ven de Portugal, a Betanzos e polo sul ao Gaiás producidos os prodixos albariños e Jo espadreiro amante en viño de recuperación. Foi Alvaro Cunqueiro —quen escribiu— o que describiu que o ribeiro mellora nas tabernas compostelanas pois o viño, ao escoitar os taques de Berenguela, felizmente recupérase e sonora — fal peccantas oulras dentro dos boccos pra mellor escoitar a música litúrxica e receber as indulxencias parciais que, xenerosamente, respallan pola cidade santa o san das graves campas estereoloxias.

A "Grande Irmandade dos Viños Galegos" debería de ter, na súa xunta directiva ou reitoría, un deputado por cada bisbría vinícola do país. E non só das terras do viño, senón tamén da resto das bisbrías. Compre considerar que a sede dun chairego, poñamos por caso, é distinta da dun bergantillán e a dun valdeorrés non se semella en nada a dun ferrolano. Así mesmo sería moi comente que os cofrades desta irmandade fixeran as súas xuntanzas, de cando en vez, en cada unha das vellas cidades do antigo reino en lembranza das sete marías celas que están na terra e do Setecrelo que brida no ceo.

Tamén sería cometido desta irmandade propoñer e acadar dos cuncheiros do país que lle deran aos seus viños o nome dos poetas e escritores nosos, nada moi difundida en Italia. Estaría ben adicarlle un albariño a Alvaro Cunqueiro, un espadreiro a don Ramón Cabanillas, un trivadura a don Ramón Otero Pedralo, un branco de Beade a Aquilino Iglesia Alvariño... Pra Miguel Anxo Fernán-Vello reservaríamnos un tostado leve, sutil e perfumado.

A idea de Xosé Posada merece a pena. Compre peñela a andar, materializala o máis axiña posible. Temos a obriga de velar polos nosos viños, agora que emencian a elaboralos como é bebido.

Sería de desaxar que a xente se interesara nesta irmandade da que vivirmos falando ao longo deste artigo. E se puxera en contacto con Xosé Posada, en Ourense, discutir os estatutos e o regulamento, apréchalos e poñer de pé o xamifando ese fermoso soño que pode ser a "Grande Irmandade dos Viños Galegos". E como tanto celebrar tan feliz suceso cunhas botellinas escolmadas, nas que estiveran representadas competentemente tidas bubarras viñeiras deste antigo reino de Galiza.

